

Ježíšův vjezd do Jeruzaléma. Musela to být úchvatná podívaná, sestry a bratři. Před hradbami Jeruzaléma se rozehrál divadlo, v němž mnozí přítomní byli současně herci i diváky. Nikdo tohle představení neplánoval, nikdo proň nepsal scénář. Samotní účastníci se divili, jak všechno vlastně vzniklo. Vždyť oni jenom přijeli na svátky do Jeruzaléma. Chystali se obejít všechny ty dobře známé a povinné turistické cíle. Obhlédnout královský palác, zajít k léčivému rybníku Siloe, navštívit chrám, pomodlit se tam, obětovat pár holoubků za sebe i za vzdálenou rodinu. Možná se i na nádvoří chrámu naučit od zpěváků nějakou novou písničku o Hospodinu a jeho milém lidu. Ale ještě předtím bylo nezbytné se náležitě očistit, opatřit si speciální chrámové mince, bez obrázku pohanského vladaře. No a samozřejmě bylo nutné také sehnat místo pro slavnostní večeři, kde by šlo upéci jehně a společně si se starými i novými přáteli převyprávět dávný biblický příběh o Mojžíšovi a o cestě z egyptského otroctví.

Ježíšův vjezd do Jeruzaléma. Proč tolik slávy kolem? Copak od Ježíše ti lidé očekávají? Pročpak mu provolávají hosanna, proč jej prohlašují za krále? A hlavně: neměly by se jejich myšlenky ubírat úplně jiným směrem? Proč se raději nevěnují tradičním náboženským povinnostem? Zajít do chrámu, pomodlit se, zazpívat, dát něco do sbírky a pak tradá zase domů. Ježíš však rozčeřil hladinu jejich očekávání. Jak je vidět, jeruzalémští poutníci byli naladěni na víc, než jen na náboženskou tradici. Toužili prožít cosi nového, cosi neobvyklého. Toužili se Bohu přiblížit i mimo běžný bohoslužebný provoz. Myslím, že tato touha je zcela oprávněná. Být Bohu blízko i mimo chrám. Zpozorovat Boží kralování nejen v moudrých řečech kazatelů, nýbrž si ho všimnout i ve všedních okamžicích.

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma a je královsky uvítán. **Požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.** Ale co

to? Slyšíme dobře? Král izraelský – tenhle titul se už dávno přestal užívat. Tatam je někdejší sláva izraelského království. V dobách římských už nebylo izraelských králů. Byl jen lokální král judský, ale i on nebyl žádný pořádný král. Spíše jenom králíček. Rozhodující slovo měl zbožštělý císař v Římě. Však také pohanská nadvláda vyvolávala mezi židy značné napětí. V Jeruzalémě a okolí bylo pořádně dusno. Sotva se zahojily rány z jednoho protiřímského povstání, již začalo povstání druhé. Židé zbožní i jen prostě národnostně hrdí skřípali zuby, když dnes a denně viděli svou zemi v rukách cizáků. Svou svatou zemi v rukou, jimž tady nebylo nic svaté. Obyvatelé Judska, Galileje i Samařska nosili v srdci hněv a touhu po svobodě. A tuto svou hořkost si s sebou přinesli i na svátky do Jeruzaléma. Také když procházeli hlavní město, pořád naráželi na stopy římské moci. Budiž, přítomnost cizích vojsky by ještě nějak skousli, ale že s nimi spolupracují i jejich vlastní lidé? To bylo příliš! Král Herodes si ve svém paláci užíval bohatství Římané Neřímané. Hlavně aby byl klid a aby mu císařská vrchnost nic nevyčítala. A ani v chrámě to nebylo o moc lepší. Saducejské kněžstvo bylo spokojené. Stát jim garantoval nerušený chrámový provoz a věřící lidé ochotně platili. O svátcích, když je lidu nával, se ceny obětí ještě vyšroubují...

Myslíte, že byli jeruzalémští poutníci šťastní? Snad ano, trošičku, že po dlouhé cestě dorazili k cíli. Ale pořád je hnětly ony věci nepříjemné. Takových trýznivých myšlenek se nezbavíte ani na svatém místě. Naopak, ještě si je připomenete, když se modlíte za nápravu. A ke všemu ta stará velikonoční zpráva, že v Egyptě je špatný král farao přemožen a Bůh Hospodin otevírá cestu do svobody, ta zpráva dává člověku chuť něco změnit. Ano, židé sice mají své představitele, ale nejsou na ně pyšní. (Ach, jak jim v naší dnešní situaci rozumíme...) Žádný div, že vyhlíží nějakého lepšího. Někoho, kdo nahradí zpronevěřilého krále a lhostejné kněžstvo. **Požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.** Kdosi se to odvážil říci jako první a brzy to po něm opakují všichni. Král izraelský, král izraelský. Politicky zaprášený, nevyužívaný titul žije košatým životem ve snech lidí.

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma a současně vjíždí do snů přítomných lidí. Oni sní svůj sen o správném vladaři. O králi, který se odvahou a zbožností vyrovná pradávnému králi Davidovi, který se moudrostí vyrovná Šalomounovi. Král, který nebude lidem křivdit, který dokáže přiznat svou chybu. Král, za něhož se Boží lid nebude muset stydět. Král, který se nebude starat jen a jen o své dobré jméno, nýbrž který na trůn přijde ve jménu Hospodinově. Král izraelský.

My obvykle jsme s Kristovým kralováním rychle hotovi. Je to Boží Syn a tudíž vládce

nad nebeským královstvím a basta. Starozákonní proroctví se na něm naplnila, přišel jako mesiáš. Vůbec se nepozastavujeme nad spojením Ježíš – král. Ale od zástupů shromážděných u cesty do Jeruzaléma to byla obrovitánská smělost a drzost, označit Krista za krále. Vždyť jeden král – právoplatně uznaný Římem seděl za zdmi svého paláce. Jistě se mu nelíbilo, že venku provolávají slávu jinému králi. Navíc králi se vznešenějším titulem. Pláště prostřené na cestu, mávání ratolestmi, veselí a zpěv. To je skoro vzpoura, jaká se trestá. Někteří v zástupu (a nebylo jich asi málo) si opravdu mysleli, že Ježíš vyžene zaprodaného Heroda a zorganizuje úspěšné povstání proti Římanům. Je vítán jako král, vojvoda, vojevůdce. Ale zároveň je to velkolepé divadlo. Pouliční taškařice. Nikdo nemůže být brán tak úplně vážně. Vždyť přijíždí na oslátku. To přece není politický vítěz. To je jasný biblický symbol, že Bůh lidem pomáhá. Všichni se mohou skrýt za tvrzení, že to jenom hráli. Že Ježíš hrál roli v jejich představení. Že pro ně byl v jejich očích král na tu chvíli.

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma – vjíždí ale zároveň do lidských snů. Pro mnohé je to jen chvilkové vyznání. Takového krále bychom chtěli mít – bez násilí, ochotného k pomoci, schopného moudře poradit, krále, který si získá srdce lidí. Asi mnozí si mysleli, že Ježíš opravdu přijíždí jako politik. Oni snili své sny, že se v zemi bude žít lépe, že politici nebudou podvádět, že domácí osvědčená kultura odolá povrchním vlivům z ciziny. Že se lidé k sobě budou chovat lépe. Vždyť to jsou dobré sny, které člověka nedeformují, nýbrž rozvíjejí. Hosanna, hosanna – pospěš nám na pomoc! Pomoc již! Pomoz Ježíši, ať se naše ušlechtilé sny završí!

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma, vjíždí i do lidských snů. Přejeme si, ať naše dobrá předsevzetí s Boží pomocí dojdou také k dobrému konci. Máme své představy o zbožnosti, o lidském soužití, o naplněném životě. Kéž nám je dopřáno je naplnit. Je to radostná důvěra, která pouští Krista do svých plánů jako vládce. Jako toho, kdo udává směr. Sestry a bratři – schválně si vzpomeňte na své plány, na to, o čem jste snili, když vám bylo 15, 20 let. Jakou jste tenkrát měli víru? Co všechno jste chtěli vykonat, jakých zásad jste se chtěli držet, kolik dobra jste chtěli způsobit. Doufali jste, že vám Pán Bůh pomůže. A dnes, když se ohlédnete – naplnila se vaše očekávání? Vyšlo vám všechno, jak jste si přáli. Určitě ne – mnoho věcí, snad i drtivá většina se odvíjela úplně jinak. Zaměstnání jiné, jinak vychované děti, zdraví se podlomilo na neočekávaných místech, poměry v naší zemi, v církvi se vyvíjeli jinak. Ale ztratili jste snad svoji víru? Zalitovali jste snad někdy toho, že jste kdysi Krista pustili do svých snů? Třebaže se sny nesplnily. Troufám si odpovědět za vás – ne, nezalitovali jsme, že jsme Ježíšovi dali svou důvěru, že jsme jej a jeho království nechali vstoupit do svých snů.

Ani křesťané nelitují při zpětném pohledu toho, co všechno od Krista očekávali. Že se to nesplnilo. Ale vždyť samotná důvěra, víra je krásná. Odevzdání je krásné. A hybné – dokáže člověka rozhýbat – probudit v něm skryté síly. Rozvinout fantazii a vystačit si s málem. (K oslavě není třeba zlato, stačí obyčejné větve.) Probouzí obětavost – klidně položit plášť do prachu. Rozvíjí radost se bez přetvářky, bez obav z následků, bez strachu, co tomu řeknou ti druzí. Hosanna, **Požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.**

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma, vjíždí do lidských snů. Proto si církev připomíná květnou neděli. Je to slavnost důvěry, slavnost očekávání. My ale zároveň dobře víme, co následovalo po vjezdu do Jeruzaléma. Jaká zloba na Ježíše dopadla, jakou bezmoc prožíval v bezduchém procesu. Jak byl ponížen a zavražděn na kříži. Tohle přeci není královská vláda. Na květnou neděli přiznáváme, že naše očekávání, naše sny předběhly skutečnost. Nestydíme se doznat, že ve víře jsme od života čekali více, než pak přišlo. Ale hlavně se přiznáváme k tomu, že Kristus vstoupil do našich snů. Klidně řekneme: že bychom stáli v zástupu, mávali větvemi a volali hosanna. Ať přijde, co přijde, důležitější, než co nastane, je skutečnost, že on s námi napořád. I v radosti, i v bolesti i ve smrti. Jen dál vpouštějme Krista do našich přání, neboť za každým naším přáním a snem, za těmi uskutečněnými i nenaplněnými – za každým naším přáním na nás opět čeká Bůh a zve nás do života.

Žalm 118 □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 33; 272; 572; 632; 685 □

Kázání na květnou neděli, 28. března 2010